

Abel Cutillas: “Els llibres sempre han servit per anar a la guerra”

Autor: Joan Burdeus

Data de publicació: 16-06-2025

Conversem amb el filòsof Abel Cutillas, que acaba de publicar 'Desànim de lucre' al segell editorial digital Bon Port.

Abel Cutillas és un escriptor declaradament nietzschia, o sigui que tot el que diu té vocació de martellada. Llicenciat en Història i Filosofia per la Universitat de Barcelona, Cutillas va formar-se a la bombolla existencial amb epicentre a Joaquim Costa, el Raval del campus de la UB i el CCCB, el MACBA i Blanquerna, locutoris sospitosos juxtaposats amb moderníssimes cocteleries. Després de 20 anys respirant els vapors d'aquest ecosistema, Cutillas s'adona que tota la ideologia cultural que regna amb mà de ferro a les aules i les institucions és una mentida asfixiant que ha de ser destruïda. Escrit el 2016, *Desànim de lucre* continuava el que va començar *Per una literatura capitalista: una crítica ferotge a l'hegemonia cultural esquerranosa d'inspiració francesa que qüestiona el racionalisme, la voluntat de poder i l'afany de lucre*. La lluita no han estat només literària: Cutillas va obrir la Llibreria Calders el 2014 juntament amb Isabel Sucunza, i va ser un dels impulsors de Barcelona és capital, la candidatura liderada per Jordi Graupera a les passades eleccions municipals. Finalment, Cutillas ha deixat la llibreria i aviat abandonarà Barcelona per anar a París i dedicar-se a l'escriptura a temps complet: abans que marxi, ens citem a Joaquim Costa per parlar de l'edició revisada i digitalitzada de *Desànim de lucre* a l'editorial Bon Port, acabada de publicar, només cinc anys després de la primera, i que serveix a l'autor per reflexionar sobre el final d'una època que, segons diu, “cauteritza”.

Escrius un llibre perquè ensumes una dislocació.

És un llibre fet des d'un punt de vista existencial, la primera persona d'un estudiant universitari: allò que m'estan explicant i allò que veig no coincideixen, alguna cosa falla. Vaig començar a la facultat de filosofia el 1996 i em vaig doctorar el 2016. En aquests anys vaig veure professors que feien les mateixes classes, donaven les mateixes bibliografies i repetien les mateixes consignes entre ells i cap als alumnes que anaven arribant. Es tracta de posar al llibre al tall entre el que diem i el que fem.

“El zeitgeist és un fake”.

La nostra cosmovisió no és nostra. És mentida. La teva cosmovisió ha de coincidir amb el que tu vius, mentre que nosaltres vivim en un temps retardat. Als alumnes de filosofia que entren ara a la facultat els passa igual que a nosaltres quan hi vam entrar amb vint anys: tenim la cosmovisió dels nostres professors de seixanta anys, i la seva ja és antiga perquè arriba trenta anys tard al maig de París.

La majoria d'intel·lectuals discrepen, senten que aquests discursos permeten explicar el món.

No vull fer pornografia pròpia, però a mi la universitat m'ho ha donat tot. Vinc d'una família pobre i treballadora i l'accés a la intel·lectualitat, la cultura i el saber és la constatació que el món t'ofereix alguna cosa i et treu del pou en què podries estar. Hi ha una experiència personal de creixement i de possibilitats, i el meu vitalisme no coincideix amb el decadentisme ambiental ni amb el discurs depressiu. Ni hi concidia aleshores ni hi coincideix ara. I això no és el que em passa a mi, això és el que hi ha. Quan sento dir que som la primera generació que viu pitjor que els nostres pares, recordo que els nostres pares van viure sota el franquisme. Qui pensi això és un materialista de merda i un egoista de merda. I no ho dic només materialment, també espiritualment. No és capaç de veure la vida que van tenir els seus pares ni la vida que van tenir els seus avis. Això no té res de personal: és real.

Aleshores, com és que aquest catastrofisme és hegemònic en el discurs oficial de la cultura?

Tot el pensament de la segona meitat del segle XX, la nostra concepció de la realitat, neix a partir del 1945, com a reacció a la Segona Guerra Mundial. El que apareix a partir d'aleshores, abans no existia. Per exemple, els joves no existien: eren soldats, carn de canó, mai hi havia hagut res semblant a la idea dels teddy boys britànics, joves frívols que es diverteixen. El que jo dic és que al 1945 té molt de sentit que el món estigués ressentit, espantat, que s'intentés parar perquè havíem arribat a un autèntica animalada. No només per l'Holocaust i les dues guerres, també pel perill termonuclear. Tot això té molt de sentit. Ara bé, el que no té sentit és que es mantingui durant cinquanta anys congelat.

A qui beneficia aquesta congelació?

El problema no és a qui beneficia, sinó que no se sap què ve després. La fossilització de la història està muntada sobre la idea de la víctima i la idea de la por. I encara que en això sempre hi ha un contingut de veritat, la por només serveix per no seguir avançant. Beneficia als porucs i als dèbils, a un món Occidental que viu de rendes durant cinquanta anys. Beneficia al balneari, però no pots viure eternament al balneari. La cultura sempre ha sigut cultura de guerra, i si no ho sabem veure, és perquè som fills d'aquesta època.

Un cop ens podem matar i dominar de maneres tan noves i eficients com les que es veuen el 1945, hi ha alguna alternativa a aquest pensament dèbil que critiques?

Parlo de pensament fort i pensament dèbil, però en realitat només hi ha pensament i no-pensament. El problema d'aquesta cosmovisió és que és falsa i no pot continuar. La cosmovisió diu que el segle XX ens salvarà de la Història, que deixarem de participar de la Història, que és exactament el que diu Fukuyama. Jo no vaig amb uns o altres: dic que això no pot ser així, que és un autoengany. Per tant, millor que readaptem les nostres mentalitats i les nostres concepcions a allò que és, que és el fet que la història no s'aturarà. Preparem-nos i preparem els nostres pensaments per quan la història es reactivi. I la història es reactivarà, però no amb una guerra nuclear. La dicotomia no és o pau o guerra nuclear. La dicotomia és història o congelació de la història. La història és el desconegut, allò que no saps que passarà. Durant la segona meitat del segle XX, tot era previsible perquè tot estava controlat dins del nostre balneari. Ara el món s'ha reactivat una altra vegada. El pensament sempre ha anat en la mateixa direcció que el poder i quan, a partir d'un cert moment, s'intenta que el pensament aturi el poder, s'està fent una cosa que no és natural, un pensament forçat. Occident ha anat tirant del rebost de tres segles de domini universal per mantenir-ho, però no podrà seguir eternament. El pensament i la cultura s'han de tornar a posar al servei del poder, perquè és la seva pròpia naturalesa i tota la resta és mentida.

L'hegemonia cultural ara mateix diu exactament el contrari.

Però és una hegemonia que només té cinquanta anys. Hi ha una frase de Foucault: “L'home és un invent recent”. Jo faig servir la mateixa estratègia foucaultiana (que ja és nietzschiana): allò que sembla etern, descobrir-ho com a històric. Si una cosa té data de naixement, té data de mort. Aquesta concepció de la cultura que fa setanta anys que funciona és històrica i s'acabarà.

Com era la concepció de la cultura d'abans?

El que diu Walter Benjamin quan diu: “Tot document de cultura es un document de barbàrie”. Són les tres religions del llibre. És com s'utilitza la cultura en el procés imperialista. És la relació entre intel·lectuals i poder. Els llibres sempre han servit per anar a la guerra. La cultura és força, té les mateixes característiques que el poder. Això també ho detecta Foucault: el saber com a poder.

Abans anàvem a la guerra per idees, ara només hi ha economia.

En tots els meus llibres fins ara faig un experiment: substituir la paraula “modernitat” per la paraula “capitalisme”. No parlo d’economia, sinó de la modernitat. El capitalisme, igual que la modernitat, no és una opció. Encara que hi hagi partits anticapitalistes dins de governs capitalistes. El capitalisme és com el racionalisme: és allò que hi ha. Podem jugar al que vulguem, però dubtar sobre la veritat no és una opció. Jo he sentit a professors afirmar davant meu: “jo no sé si existeix la realitat”, però quan acaben de dir això, baixen per les escales, no salten per la finestra. Jo intento constatar això, no posar-me d’un bàndol o l’altre. Dins de la modernitat, dins del capitalisme, no hi ha bàndols possibles.

I què és la modernitat?

La modernitat és Kant. Jo soc kantian per formació i per convicció, però també per realisme. No cal llegir a Kant per ser kantian. Tot allò que estem fent cada dia és kantian. Kant és una anàlisi, no són uns preceptes. La Crítica de la raó pura comença dient que, de fet, hi ha coneixement. Quan vull agafar una poma, agafo la poma i no un tamboret. Les lleis de Newton funcionen. Hi ha molts intents d’enterrar la modernitat, però tots els intents són vocals, teòrics, o discursius. Són intents que no funcionen davant del món de la vida o de l’actitud dels homes. Qui juga a dir que el capitalisme o la modernitat són opcions polítiques, és com qui intenta opinar sobre la llei de la gravetat.

La paraula “capitalisme” està molt connotada: pot semblar que redueix els paràmetres de validació cultural amb els paràmetres de validació de mercat.

No. Els paràmetres de validació del mercat es fan trampes a ells mateixos. Com explico al llibre, presenten com a alternatiu allò que es mainstream, o com a actual allò que es antic. Els paràmetres del mercat són com un joc de nens al costat dels paràmetres de validació cultural. A mi m’agrada la paraula hegeliana “efectivitat”, que també sona molt capitalista. La Bíblia funciona, Kant funciona, Nietzsche funciona. Per això la cultura és capitalista. O funcionen, o fora. El realisme és molt bèstia. El que jo vull és treure la paraula “capitalisme” del mercat i posar-la en un altre lloc. El capitalisme és una forma de realisme i d’efectivitat en el sentit hegelian, de valoració cultural profunda.

Un altre problema en la recepció de la paraula: avui en dia, capitalisme vol dir autoexplotació, depressió, desigualtats salvatges.

Però això són opcions polítiques dins de la gestió. No és el mateix del que estic parlant jo. Voler fer una modernitat més còmoda o més agradable no és una refutació de la modernitat. Reconec el dia que vulguis que el sistema tal com funciona té defectes claríssims. Ara bé: d’entrada, jo no crec que hàgim anat a societats més autoexplotades. No ens enganyem a nosaltres mateixos i pensem històricament. Em sembla molt bé que els millenials tinguin depressions, però que els pagesos de remença no tinguessin depressions no vol dir que visquessin millor. Ja sé que això és la caricatura, però em costa entrar en l’intent d’atacar el nostre propi temps perquè massa vegades tinc la sensació que s’està fent trampa. Això no vol dir “sí a tot”. La política i la gestió existeixen per arreglar les coses que no estan bé. Però les esmenes a la totalitat de la modernitat sempre estan fetes des d’unes parcialitats que em semblen falses.

Aleshores la cultura és ànim de lucre?

La cultura és increment, és benefici. Si t’ho pares a mirar fredament, és molt bèstia que es defineixi la cultura com una cosa contrària al capital. Des de Mesopotàmia, la cultura és el surplus, l’excedent que apareix quan hi ha riquesa. La paraula mateixa ve de cultiu. Això és una obvietat. Si tu et dediques a l’escriptura, et dediques a guanyar guerres, o a provocar-les o a guanyar diners. Aquesta és la naturalitat de l’acte. Si després tens mala consciència, serà per conflictes interiors. Però si et dediques a la cultura, ets el conseller del príncep, el que explora mons, el que fa créixer les biblioteques. No es pot plantejar de cap altra manera.

I què en fem de “la utilitat de l’inútil”, el pensament que deconstrueix la voluntat de poder perquè seria inherentment feixista?

És la diferència que ja fa Foucault entre pensar i saber. El saber seria la riquesa, la consolidació material de la cultura en forma de llibres i coneixement que utilitza el poder. En canvi, pensar, diu Foucault, comença a poder ser una cosa que no s’identifiqui amb el saber, una activitat que es fa per ella mateixa i que no aporta res. Aleshores entren totes les fal·làcies postmodernes que frivolitzen el pensar. Però això ho podem fer perquè no estem en guerra. Hi ha uns senyors que protegeixen la reixa. I quan els senyors deixin de protegir la reixa, que és el que està passant ara, haurem de tornar a posar el pensament en moviment, i serà el nostre pensament contra el dels altres, la nostra posició contra la dels altres, que defensen valors diferents i riqueses diferents.

Quan he parlat amb intel·lectuals que s’identifiquen amb el que critiques, responen que el seu pensament no paralitza, sinó que dona un sentit més real i més profund a l’acció. Es podrien deconstruir les fal·làcies o els riscos de la voluntat de poder amb una mà, i seguir lluitant per un món més just amb l’altra.

Tots aquests intel·lectuals s’agafen a la idea foucaultiana de l’intel·lectual específic. Renuncien a la idea clàssica del saber perquè se suposa que és l’instrument del poder per aplacar la vida. Per contra, l’intel·lectual específic es dedica

a intervenir sobre cada cosa concreta. Les presons, la sexualitat, els psiquiàtrics. Per això hi ha autors que van a un míting de l'alcalde i el dia següent estan protestant contra la Guàrdia Urbana de l'alcalde. Totes aquestes persones que van en contra de tot tenen càrrecs de funcionari, són professors universitaris, treballen per museus, reben premis d'institucions, i no senten cap contradicció perquè pensen que tot és específic. Per mi tot això és una hipocresia intel·lectual gegantina. Però no és tan fàcil dir que és una estupidesa o un error. El sistema està fet així. A vegades un té la sensació que aquesta és l'única manera de viure intel·lectualment a la segona meitat del segle XX i la pròrroga estranya en què ens trobem. Tens el diners que et permeten seguir pensant i alhora tens presència en l'hegemonia cultural d'estar contra el poder, que és la cosa guai. La idea no és tan dolenta i la prova és que tota aquesta gent funciona, però a mi no em sembla que el món vagi cap aquí ni és on jo vull anar.

Escris que, a diferència dels llibres, el de l'economia és un domini neutre, que no entra dins de les ments com sí que ho van fer les ideologies modernes en la primera meitat del XX. Però no és el cinisme que veiem, la distància entre el dir i el fer que critiques, la manera com el capitalisme domina les consciències gens neutralment? Hi ha alguna alternativa al cinisme diferent del retorn de les ideologies?

Tot això funciona perquè estem al balneari. Si estiguéssim a camp obert no podríem jugar al joc de "amb una mà faig una cosa i amb l'altra el contrari, cobro del poder i vaig contra el poder". Em sembla clar que el que ve ara és l'autoritarisme. L'autoritarisme no tindrà la forma que pensàvem: no seran uns senyors desfilant fent la salutació feixista. L'autoritarisme serà una cosa guai. Amb la pujada de l'autoritarisme, persones que semblaven resistències contra l'oficial s'estan tornant a alinear amb l'oficial. Cal retornar a les ideologies? Potser sí, no ho sé. El món va molt de pressa i tu i jo ho veurem.

I no obtenim res de totes les idees de la segona meitat del segle XX, tot era fals i cal tirar-ho a les escombraries? Cada vegada penso més en el segle XX com un full doblegat sobre ell mateix. En la primera meitat la modernitat es porta al límit: acceleració, llibres que porten a la guerra, revolució, feixisme. Hi ha un xoc central al 1945, i tota la segona meitat del segle XX l'intenta corregir, que és del que parla el meu llibre. Què fer quan això s'ha tancat sobre ell mateix? Jo escric per deixar el segle XX enrere, la primera i la segona part. Ens cal tenir aquesta concepció completa del segle XX. El segle XX és una cosa de la qual ja no hem de donar raó tal com no donem raó del segle XIX. I això no vol dir que oblidem tot el que hem après, sinó que hem de començar a construir amb aquestes carpetes tancades. No podem seguir instal·lats emocionalment i intel·lectual al segle dels nostres pares. No podem seguir pagant les vivències dels nostres professors de la facultat. Miri, si a vostè l'esgarrija nosequè i creu que no pot escriure després d'Auschwitz, doncs no escrigui.

Abel Cutillas © Joan Francesc Espinoza.

Has escrit que el problema de la literatura catalana del segle XX és que no hi ha literatura de guerra. Els catalans no participen en la guerra i la prova és que no hi ha novel·les catalanes sobre l'experiència de la guerra, del front. Cap dels dos bàndols és el dels escriptors catalans. I aquesta idea no coincideix amb el discurs oficial ni amb l'historiogràfic, però sí que ho fa amb les experiències particulars de la gent que diu el que els seus avis explicaven a casa. La literatura contemporània del segle XX es funda sobre els escriptors de la guerra (Junker, Céline, Malaparte), que és una experiència fortíssima que dona joc a tota la segona meitat del segle XX i arriba fins a nosaltres. I com que els catalans no participem en això, la nostra participació en la literatura sempre és lateral.

Dius el mateix de la ciutat.

No hi ha literatura urbana catalana perquè no hi ha ciutat, per què no hi ha guerra, per què no hi ha victòria. Amb la Guerra Civil, la literatura catalana va ser expulsada de la centralitat i ha seguit així fins als nostres dies. Hi havia autors catalans territorialitzats que es posaven molt de moda i se celebraven molt perquè deixaven un gran buit al centre, a la ciutat. A partir del 39 els franquistes expulsen la literatura catalana de Barcelona i imposen artificialment la literatura castellana. Comencen amb Nada de Laforet, segueixen amb Marsé, amb la Escuela de Barcelona, etc. Però això és una opció política. La literatura catalana no té ciutat i no té guerra, i per això no pot jugar cap paper central al segle XX. I fins que això no es corregeixi, només farem papers folklòrics. El 2021 sembla que tornem a jugar a això, a acceptar que hem de fer papers laterals i literatura rural, i a més ho celebrem, quan el que estem fent és seguir les directrius de l'enemic.

Vas entrar en política, a la candidatura de "Barcelona és capital", justament per revertir això.

Ara parlaré per mi, pel que jo veig, no parlo en nom del Jordi Graupera, ni de l'Enric Vila, ni estic dient que ningú de la candidatura tinguin aquesta visió. La idea és que el 2018 tot s'enfonsa: l'independentisme s'està trencant, i si ets capaç de construir una superfície sòlida que no cedeixi al trencament que suposa la retirada, la gent que no està disposada a retirar-se s'hi anirà agafant. També detectem que aquest pilar sòlid s'ha de crear a Barcelona. L'independentisme pot haver guanyat el país o l'opinió pública, però no guanyarà fins que no estigui situat als centres

del poder i es recuperi una idea de poder i que el poder d'aquest país és Barcelona i surt de Barcelona. El que preocupa als espanyols és Barcelona i per això posen totes les seves energies aquí. Per això els espanyols sempre expulsen els catalans de les institucions barcelonines. Barcelona és una ciutat captiva, emmurallada: només cal veure l'alcalde. La idea és que, si entomem directament aquest embat, deixem de fer política rural i anem al centre del conflicte, una nova situació pot ser el disparador de tot. És una aposta, però també una oportunitat. Com animal polític et sacrificues per donar una oportunitat a això. Tota la gent d'aquella candidatura va fer una cosa molt bèstia: sacrificar el seu modus vivendi per donar aquesta oportunitat al país o a l'independentisme. Tots, després d'això, s'han (ens hem) hagut de buscar la vida d'una manera o altra. I jo ho tornaria a fer les vegades que calgui perquè la meua idea política segueix sent aquesta: la clau és el poder, la clau és Barcelona i el discurs de poder de l'independentisme.

I per què perdeu? No hauria estat un reflex més fidel de la teua idea de poder tenir el maquiavel·lisme d'intentar aliar-vos amb opcions guanyadores?

Perdem perquè l'anàlisi no és correcta. La retirada és més grossa que la nostra capacitat per aguantar-la. Substituir això per una mitja retirada no hauria servit per res. I jo no considero que sigui una derrota. La política té oportunitats. No s'aconsegueix entrar a l'ajuntament, però aquella acció política engega unes dinàmiques. Per exemple: ara tots els partits han de fer veure que fan primàries. I aquest fer-ho veure els desemmascara una mica més.

Ada Colau o Pablo Iglesias han sacrificat molts dels seus principis i objectius per guanyar, però han pactat amb qui ha calgut i han arribat al poder.

Però quin poder tenen o han tingut aquesta gent? Tenen un poder representatiu. Jo tinc un conegut o un amic meu que va ser President de la Generalitat [es refereix a Quim Torra]. Quin poder és aquest? Això no és poder, això es una altra cosa. Això no em serveix de res. El que serveix és la victòria. La política es fa per a la victòria, no per sortir a les fotos. La política de la victòria en aquests moments no passa pels partits ni per les institucions, que fan política de la derrota. La política de la victòria passa per altres llocs, començant per evitar que t'arrossequin. Jo em dedico a la cosa cultural i en aquests moments tots els paràmetres culturals (i deixa'm dir que també el teu diari, on sortirà publicada aquesta entrevista) estan atrapats dins del discurs oficial. Totes les institucions catalanes, tot el món dels llibres, estan sotmesos a les dues grans forces que regeixen el país, a les dues faccions de l'independentisme. Jo en això no hi vull participar, el que vull és destruir-ho. Perquè l'oficialitat implica autocensura i tancament del pensament i, en última instància, treballar per Espanya; que és una cosa que jo no vull fer. Si no ets capaç de construir una cosa pròpia, t'acabes posant a treballar per Espanya. Per això he fet dues coses: primer, apartar-me de tots els instruments oficials de la cultura, que són moltíssims. El paper d'Òmnium, de certes editorials, de certs mitjans de comunicació, és claríssim. I després construir pensament i eines alternatives amb gent que té les mateixes idees que jo mateix. El que hem intentat fer amb l'Enric Vila i amb la Marina Porras i tota la gent de Casablanca, és construir una cosa pròpia que no treballi per la pacificació, ni per l'oficialització, ni per Espanya. Els que ja tenim una trajectòria vital hem acabat veient que, si participes de l'oficial, acabes sent destruït i arrossegat per dinàmiques que només porten a la perdició. Per això el que faig és una salvació personal, no és cap acte purament altruista. Per això me'n vaig a París per seguir creixent.

Hi ha moltes coses emergents en aquesta línia de guerra de guerrilles cultural i política. N'hi ha alguna en què vegis un horitzó prometedor?

El que es veu més és la destrucció de l'anterior. En els meus textos no hi ha cap senyal del que ha de venir. L'única sortida és tornar a fer els discursos seriosament, recuperar l'actitud. No per nostàlgia del passat, sinó perquè cada vegada és més evident que allò que semblava or, és llautó. El bonic d'ara és que tot es descompon en totes les direccions. Els bons i dolents han quedat tan travessats que ningú sap amb qui anar. La gent no sap amb qui posicionar-se, no és capaç de formar part d'un bloc. I això està molt bé. Estem en un moment de caos total i potser hi estarem un temps. Jo no sóc capaç de posar la ma al foc per ningú, més enllà de per mi mateix i el meu entorn més immediat. Buscar una sortida, intentar assenyalar la terra promesa ara mateix, em semblaria molt desesperat. A més no sento la necessitat de trobar la resposta. Sento la necessitat de posar-me a treballar. Sento molt més la força del present que l'anhel del futur. Potser m'ha tocat transitar un temps de caos, però m'interessa molt més aquest temps que si la manera com jo transito serà vista com la resposta correcta d'aquí a un segle. No pots viure així, és una visió hegeliana o marxista. M'interessa la vivència, fer les coses bé en cada moment.

Acabem amb el llibre. Per presentar la nova edició, escrius: "al lector que veu com se li desfan les resistències que el sostenien dret i alhora sent l'alliberament de forces latents, el llibre li pot fer entendre quines parts d'ell eren verdaderes i quines falses".

És la idea de Nietzsche sobre la tasca del filòsof i de l'escriptura. La modernitat és Kant i és Nietzsche. Nietzsche és el tio que, enmig del segle XIX, que és el segle de la història, de les tribus, de les espècies, manté viu l'individu. Nietzsche manté l'individu contra les forces comunitaristes gràcies al poder de l'escriptura. És allò que passa quan tu

escris una idea verdadera al costat d'una idea falsa. Ell escriu L'Anticrist per fer-se el xulo: "Si jo sóc capaç d'escriure això, la vostra religió s'enfonsa, perquè la vostra religió es falsa i la meva escriptura és verdadera". A Nietzsche li és igual que ningú el llegeixi. Ell té una confiança cega en el poder de l'escriptura. El que jo vull mostrar a Desànim de lucre és que, en la modernitat, l'escriptura té un poder de transformació impressionant. Kant també és això: posa la garantia de tota la política universal en el requisit que hi hagi llibertat d'opinió pública. Nietzsche no és tan naïf: ell no acceptaria l'opinió pública sinó la guerra de l'escriptor contra el món. Si tu ets capaç d'escriure i d'encertar, de fer una literatura realista que toca les tecles correctes, ho faràs esclatar tot. A més crec que és l'únic lloc des del qual pot escriure un català. El simulacre de normalitat dels catalans sempre els acaba portant a un lloc equivocat. Com que tu vius en un país ocupat i mai estaràs en una situació normal, sempre has d'escriure des d'un lloc molt més estrany, on totes les forces depenguin de tu. Per això aquest país està ple de genis i de mediocritats. Els genis són els que s'ho fan ell tot sols: Dalí, Pla, Bauçà. No tenen cap interès en formar part de xarxes i institucions. Els genis diuen: "Oï que sóc capaç d'escriure la veritat tot sol des de la taula de la meva habitació?" Si Nietzsche escriu certes coses, destruirà el cristianisme. Si Bauçà escriu el que escriu, és capaç de destruir el sistema de fal·làcies que aguanten la Catalunya autonòmica. Si Cutillas és capaç d'escriure Desànim de lucre, destrueix les comèdies del filòsofs revolucionaris oficials-radical-chics que ens envolten. És la idea que si escrivim prou bé i fem els sil·logismes ben fets, tot s'aguantarà. És la idea de la consistència de l'escriptura amb ella mateixa. I si això aguanta, l'únic que et pot jutjar ets tu mateix. Els homes estem construïts sobre el pensament, tota la nostra civilització s'aguanta sobre les idees que hem tingut. La destil·lació de tot això és la cultura. Si les frases aguanten, no cal res més.

Joan Burdeus

Podeu accedir a l'article original a través del següent enllaç:

<https://www.nuvol.com/lilibres/assaig/abel-cutillas-els-lilibres-sempre-han-servit-per-anar-a-la-guerra-162859>